

Bomen voor het leven-dag 2007

Hallo lieve allemaal,

Vorig jaar, 25 november 2006, stond ik waar jullie nu staan. Samen met een aantal familieleden te luisteren naar de sprekers van die dag. Dat is knap dacht ik toen, en zie nu sta ik hier zelf. Ik heb de dag als heel speciaal en heel waardevol ervaren; het ritueel van het planten van 2 bomen. Een boom voor mijn vader en mijn oudste zus Ineke. En hun namen op een glazenpaneel tussen vele ander namen. Dat gaf mij zoveel rust en kracht dat ik nu mijn verhaal aan jullie kan vertellen.

Mijn vader overleed op 26 april 1975, op een leeftijd van 42 jaar. Toen, nu ruim 30 jaar geleden, was het hebben van kanker nog onbespreekbaar en voor vele mensen heel moeilijk om mee om te gaan. Het ziekbed, het overlijden en het opbaren van mijn vader gebeurde allemaal thuis, ook iets wat heel ongebruikelijk was in de tijd. Als kind van toen 14 heb ik dat niet zo ervaren. Het was fijn om tijdens het ziekbed van mijn vader, uit school vandaan zomaar even bij mij vader op bed te kruipen en met hem te kunnen praten. Ons leven ging zo gewoon mogelijk door. Het overlijden van mijn vader vond ik toen onredelijk, onrechtvaardig en oneerlijk. Mijn moeder had toen de zorg van 5 jonge kinderen. En al die jaren tot op vandaag heeft ze dat onvoorstelbaar knap gedaan.

In 1995 werd bij mijn oudste zus Ineke borstkanker geconstateerd. Ik had toen het gevoel dat ik haar gelijk kwijt zou raken. Mijn zus overleed op 5 augustus 2003, na een lange weg van veel behandelingen, veel momenten van verdriet, veel momenten van moedeloosheid, maar ook veel momenten van dankbaarheid en plezier en genieten. De laatste 2 levensjaren van mijn zus ervaar ik tot op de dag van vandaag als zeer waardevol. We hebben nog veel dingen samen gedaan, vooral van die hele gewone dingen. Rustig theedrinken met elkaar, een lekkere strandwandeling, ergens lekker eten met zijn twee, of gewoon genieten van elkaars aanwezigheid. Maar we hebben vooral veel gepraat, herinneringen opgehaald, gelachen en gehuild. Het tijdstip van sterven heeft Ineke zelf gekozen en wij hebben haar daar vrij ingelaten. Ook de crematie verliep zoals Ineke met ons had besproken.

Van het ziekbed van mijn vader heb ik geleerd; geduld te hebben en niet alles te willen, tevreden te zijn met wat je hebt. Vooral de laatste 2 jaar met Ineke, hebben mij de kracht gegeven te geloven in mezelf. Je bent goed zoals je bent.

Het planten van 2 bomen op 25 november 2006, gaf mij kracht en het gevoel weer een stukje leven op de aarde terug te planten, maar vooral het gevoel ik ben niet alleen.

Weet u bent niet alleen, het ga u alle goed.

Annemiek Eradus 2007